

ТЕНИС

юни 2005 бр.5 (13) 2.49 лв.

чичурб

Турнирът
на Сесил

Ролан
Гарос

Елена
Пампулова

Животът след тениса

Пиронкова
с рекорд в WTA

Плакати
Жустин Енен
Марат Сафин

bulgartabac

ISSN 1312-3564

9 771312 356000

Елена Пампурова-Вагнер: Не останах в

Елена е родена на 17 май 1972 г. в София. Родителите ѝ Емилян Пампулов и Любка Радкова са многократни републикански шампиони по тенис. Има над 400 победи като професионална тенисистка на сингъл и двойки. Спечелила е един турнир на WTA единично и 3 на двойки, както и 12 титли на сингъл и 8 на двойки от веригата на ITF. Достига до 62-о място в света на 9 септември 1996 г. и до 38-о при двойките на 23 септември същата година. През 1991 г. се омъжва за германец Аксел Вагнер и скоро започва да играе за Германия. Представяла е България за Фед Кълп и на Олимпиадата през 1992 г. Участва в тима на Гер-

мания за Фед кълп от 1997 г., а година по-рано става европейска шампионка с отбора. Тежка контузия спира кариерата ѝ през 1999 г. В момента се занимава с финанси и живее с приятеля си Кристиян Бергоми в родната му Швейцария.

Елена Пампурова не бе давала интервю за българска медиа повече от 5 години, но се съгласи да наруши мълчанието си и да разкаже за кариерата си на корта и за живота след тениса.

Любомир Тодоров

- Елена, с какво се захвата след като приключи тенис кариерата ти?

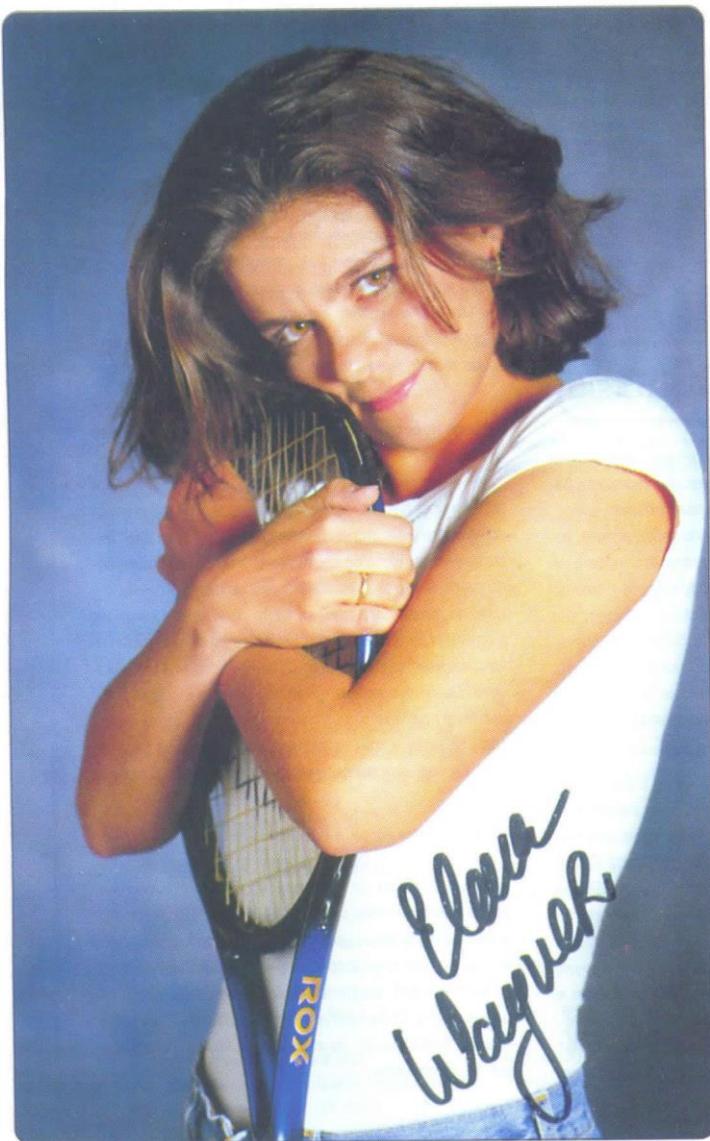
- На практика се разделих с активния спорт в края на 1999 г. През октомври същата година претърпях операция на ахилесовото сухожилие в клиника в Базел. След това с много усилия и рехабилитация се опитах да се върна и вярвах в това. В един момент обаче се оказа, че трябва да вложа много средства, нерви и време, за да мога евентуално да се завърна в световния елит. А и тялото ми подсказа, че не издържа повече на големите натоварвания и че ми е време да се откажа. Тогава реших, че е дошъл момента да тегля чертата и да сменя бизнеса, както се казва. Знаех, че искам да се занимавам с финанси и затова трябваше да придобия нужното образование. Освен това по този начин исках да докажа на себе си, че не съм само една тенисистка, а имам и други качества. Помогна ми и факта, че бях създала служебни контакти с хора от банковата сфера в Швейцария и Германия. Още като състезателка на 20 години сама си управлявах финансите и всичко свързано с моята кариера и реших, че е добре да напредна и се развия в тази област. Сега се занимавам с различни инвестиционни проекти, някои от които са свързани и с България.

- А защо не избра нещо свързано с тениса. Нямаше ли да е по-лесно и по-логично?

- Да, това щеше да е най-лесният вариант за мене. Щях да стана треньорка, да си живея спокойно и т. н. Но мисля, че така щеше да спре моето развитие. Аз търсех ново предизвикателство. Исках да покажа, че Елена - тенисистката е била до 30-ата ми година, а сега под прожекторите е Елена - бизнес дамата. Вярвам, че така стана по-добре. Аз съм прекалено взискателен човек и ако бях станала треньор моите състезатели щях да ме намразят, защото щях да съм безкомпромисна с тях.

- Когато беше малка имала ли си избор дали и какво да тренираш?

- Известно е, че съм излезната от много голямата тенис фамилия Пампулови. Ще кажа, че никога не ми е било налагано да играя тенис. Аз съм изключително благодарна на целият ми род, за това че ми дадоха възможност

В тениса, защото търсех ново предизвикателство

да се развия в спорта и да направя кариера. Ще дам пример с по-малката ми сестра Ани, която беше дори по-талантлива от мене, с по-добра физика. Но тя го нямаше харектера и желанието и баща ми Емилян и майка ми Любка Радкова я оставиха да се развива в сферата, която си бе избрала - маркетинга. Тя завърши университет в САЩ и сега живее и работи в Германия, без да има нищо общо с тениса. При мене беше различно. От малка си горях за тениса и от 10-годишна си мечтаех за професионална кариера и за победи в големи турнири. Бях изключително амбициозна и след загуби плачех и хвърлях ракети и точно родителите ми ме успокояваха. Никога не съм съжалявала за избора си. Благодарение на този спорт се е оформил моят характер и съм обиколила света. Съжалявам само, че самата аз оказаха прекалено голям натиск върху себе си, твърде насиризно вземах всеки турнир и дори тренировка и това може би ми не ми позволи да постигна по-големи успехи.

- Това ли ти попречи да се изкачиш на по-висока позиция в ранглистата от 62-ата?
- Да, това е една от причините. Но имах и проблеми с физиката, а може би не съм била достатъчно талантлива. През 1991 г., когато бях сред първите 70 в света, се разболях от мононуклеоза. Трябваше да се лекувам, но тоя ми костваше 2 години от кариерата и ме върна много назад. Когато пак се върнах в елитата и вървях нагоре, след US Open през 1997 г., където достиг-

Елена и Моника Селеш след финала на европейското първенство за 14 години

Европейска шампионка с отбора на Германия

нах трети кръг, почина съпругът ми Аксел Вагнер. Бях извадена от равновесие за дълъг период. Така че може да се говори и за лош късмет.

- Ти си единствената българка (засега) освен сестри Малееви, с титла от WTA. Разкажи за успеха в Индонезия.
- Много е странно, защото преди турнирите в Джакарта и Сурабая през 1994 г. имах ужасно лош сезон. Тренирах здраво, но резултатите не идваха. Спомням си, че преди да замина за Индонезия аз плаках, което ми се случва много рядко, откакто пораснах. Казах си: "Няма смисъл да ходя там, в ужасна форма съм!". Дори съпругът ми (мир на праха му), когато ме изпращаше на летището беше озадачен от обезверението ми. И може би точно това ми помогна, защото заминах без абсолютно никакви очаквания за класи-

ране. Първо спечелих турнира на ITF в Джакарта (50 000 USD), а веднага след това отидох на състезанието на WTA в Сурабая с 2 пъти по-голям награден фонд. Условията бяха много тежки - жега и висока влажност, но аз устоях и спечелих. На финала бих Аи Сугияма, която се отказа, след като взех втория сет с 6/0.

- Защо тази титла остана единствена? Можеше ли да стигнеш понапред и в турнирите от Големия шлем?
- Искам да припомня, че играх и финал на турнира в Сопот, Полша, през 1998 г., където отстъпих в 3 сета на Хенриета Надърова. Спечелих и доста

С отбора на България за Fed Cup в Атланта през 1990 г.

СНИМКИ: личен архив архив на Елена Пимпурова

турнири на ITF. Мисля, че не можех да взема още много титли, защото при силовия женски тенис нямах шансове с моята физика. В турнирите от Шлема беше още по-трудно, заради огромната конкуренция и двуседмичните цикли. Все пак стигнах трети кръг на US Open, където отстъпих на французойката Сандрин Тестю, която тогава беше от Топ 20 на света. На последния ми "Уимбълдън" през 1999 г. пък загубих от Мери Пиърс, отново в III кръг, която и тогава си беше голям играч.

- Две тридесетгодишни състезателки стигнаха полуфиналите на "Ролан Гарос". Не съжаляваш ли, че се отказа толкова рано?
- Определено не. Просто не можех да играя повече след травмата в ахилеса. А и както казах, бях решила да се занимавам с нещо различно.

- Играла си за 2 държави за Фед къп. Каква беше разликата в организацията в България и Германия?
- Когато представях България все нещо не беше наред с организацията. Рядко имахме анцузи, за официални костюми да не говорим. Спомням си, че в Атланта през 1990 г. пристигнахме в деня преди състезанието, а другите отбори бяха там от седмица, за да се адекватизират. Някак си нямаше атмосфера в отбора, често състезателките не се радваха на победите на сътборничките си. Докато в Германия ни оставаше да мислим единствено за

тенис. Всичко бе подсигурено - превоз, настаняване, спаринг партньори и т.н.

- Коя победа ти е най-скъпа и коя загуба ти горчи най-много?
- Успеха срещу Михо Саеки за Фед къп с отбора на Германия през 1999 г. няма да забравя никога. Това бе решителната среща от двубоя с Япония в Хамбург. Напрежението бе страхотно. Вечерта преди мача капитанът на отбора Маркус Шур ме попита дали съм в състояние да играя. Аз отвърнах утвърдително, защото бях уверена в себе си. Спечелих мача. След като губех с 2/5 в първия сет го измъкнах с 10:8 в тайбрека, втората част взех с 6/3. Взехме крайната победа и направихме със сътборничките ми Андреа Глас и Яна Кандар тур за овации като целият стадион ни изпрати на крака. А най-неприятната загуба може би беше ден по-рано, когато неочаквано отстъпих на Шинобу Асагое, която сега е най-силната японка, но тогава беше в началото на кариерата си.

- Следиш ли българския тенис?

- Да, главно чрез интернет. Чета за успехите на Сесил Каратанчева и се радвам за нея. Тя тренираше при майка ми и си спомням как на 8-годишна възраст не излизаше от кортовете на "Левски". За други момичета чувам по-рядко. Но искам да напомня, че България винаги е имала много талантливи спортистки, не само тенисистки. Според мене проблем е, че момичетата нямат самочувствие. Освен това се задоволяват с малки успехи. Сесил проби защото е самоуверена, амбициозна и живее за тениса.

- Приятелка си с доста звезди в твоя спорт. Само за тенис ли си говорите?

- Наистина съм много близка с Пати Шнайдер, Барбара Шет и Анке Хубер. Говорим си за всичко друго, но не и за тенис. От нас само Пати играе още и аз ходя да я гледам на някои турнири. Тази година бях при нея в Рим и ще отида на "Уимбълдън". И за мене е интересно, защото съм играла ж много турнири по света, но на практика не ми е останало време да разгледам градовете, където съм била. Освен това често вечеряма с моя приятел Кристиан заедно с Шнайдер и съпруга й. Анке има дете и разговорите с нея са главно около бебето.

- А срещате ли се с тях на корта?

- Не. Аз спортувам много - бягам, плувам, карам ски, ходя редовно на фитнес, но тенис играя само за удоволствие в местен елитен клуб.

- Помага ли тенисът в сегашната ти работа?

- Много, защото ме е научил на всеотдайност, дисциплина, преследване на целите. Където и да отида като разберат, че съм била професионалистка, хората ме посрещат с огромно уважение. Защото знаят колко труд изисква една такава кариера. Моят съвет към младите е да дават всичко от себе си в тренировките и състезанията, но и да помислят за добро образование и реализация когато приключат със спорта. Преди 20 години беше лесно - спираш да играеш и оставаш в спорта като треньор или функционер. Сега се изискват много знания и умения, защото животът не свършва на 30 години. Нека вземат за пример не само мене, но и Маги Малеева. Още играе, но направи отлична инвестиции с комплекса и с модната си къща.

